

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Het abonnement is te betalen op 7 fr. binnen de stad, 8 fr. buiten de stad.
Een blad afzonderlijk, 20 centiem.
De aankondigingen, per drukregel, 15 centiem.
De reclamen, per drukregel, 25 centiem.

TONGEREN, DEN 14 APRIL.

De Postrijder verschijnt s'ondsdays, s'onderdags en zaterdags.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, 20, en bij alle postdirecteurs.

Alle toezending van brieven, annoucen, geld, enz., moet gefrankeerd zijn.

Onze liberale gazetten zijn sedert veertien dagen in eene koortsachtige gramschap geschooten. Wilt gij weten waarom? Luistert.

Mgr de Montpellier, bisschop van Luik, heeft eenen omzendbrief gezonden aan de geestelijkheid van zijn bisdom in denwelken hij herinnert dat het aan de geloovigen geenszins kan toegelaten zijn sommige dagbladen te lezen die in den omzendbrief aangeduid worden. Is dat nu eene rede om zich zoo in colere te stellen. Die dappere bladeren schreeuwen alle dagen dat de regeltucht der kerk in onzen tijd niets meer beteekent, dat de hedendaagse wereld te zeer verlicht is om zich noch te stoeten aan de voorschriften en aan de excommunicatie der kerk enz., en wanneer een bisschop de lezing verbiedt van de onzeldigste bladeren van het land dan vallen zij aan 't klagen om een hart van steen en ijzer te vermurwen.

Laat ons eens zien of de bisschoppen dan zoo groot ongelijk hebben.

Ten allen tijde heeft de kerk de lezing verboden van ongodsdienstige en onzedige boeken en het hangt geenszins van eenen bisschop af dit verbod in te trekken. Kan men de gazetten die in den bisschoppelijken omzendbrief aangeduid worden op eenen anderen rang zetten als de ongodsdienstige boeken? Wat zijn de meeste dier gazetten anders dan eene aanhoudende school van ongodsdienstigheid en zedebederf? Is er wel een vader, eene moeder, tot welke politieke denkwijze zij ook behooren, die zonder vrees de bedoelde gazetten tusschen de handen hunner kinderen zouden durven laten? En een bisschop zou de lezing van die bladeren moeten toelaten aan zijne geestelijke kinderen, dat is te zeggen aan de geloovigen van zijn bisdom! Zegt het gezond verstand niet dat de dagbladeren die wij bedoelen veel gevaarlijker zijn als de slechte boeken, omdat zij in de huisgezinnen dringen waar nooit een ongodsdienstig boek toegelaten wordt, omdat zij het masker der godsdienstigheid aannemen en hunnen haat der kerk onder den dekmantel eener politieke denkwijze willen doen doorgaan?

De lezer, die gewoonlijk ter goeder trouw te werk gaat, vooral de ongeleerde lezer die al wat blinkt voor goud aanneemt, ziet gewoonlijk het gevaar niet. Die liberale gazetten spreken hem van God, van ziel en zaligheid, zij nemen het masker van godsdienst aan, maar dit is enkel om den onnoozelen lezer te verleiden en om langzamerhand de ongodsdienstige leeringen voor waarheid te doen doorgaan.

Judas handelde over achttien honderd jaren niet anders als onze hedendaagse liberale gazetten; hij ook toonde zich uiterlijk vol eerbied voor zijnen goddelijken meester; hij omhelsde den zaligmaker; hij kuste hem, zeggende: « Heer, ik groot u. » Maar die omhelzing en die kus waren het masker van het verraad door hetwelk de Zaligmaker aan zijne beulen overgeleverd werd.

Oh! wij weten het wel. Indien de liberale gazetten openlijk bekenden dat hun voornaamste doel is van den godsdienst onder het volk uit te roeijen, dan zou hun rijk van korten duur zijn; maar het is juist omdat zij wel weten dat het volk met hert en ziel aan den godsdienst gehecht is, dat zij het masker van den godsdienst aannemen, om des te gemakkelijker de onnoozelen te verleiden. De bisschoppen doen hunne stem hooren om de geloovigen het gevaar te toonen dat hen bedreigt. Als waakzame herders roepen zij tot hunne schapen: wacht u voor de lezing van die bladeren die wij u als gevaarlijk voor ziel en zeden aanduiden. De godsdienstige lezer zal voorzeker luisteren naar de stem zijns bisschops, eerder dan naar de stem van die nieuwerwetsche liberale geloofbelijders die tot heden zoo weinig bijval in Limburg gevonden hebben.

Nog een woordje om te eindigen. De Postrijder houdt opentlijk den zot met de vrijmetselaars. Hij lacht zoo hartelijk met den *Credo* der franc maçons als met het oud tongersch liedje van *Hanske in het havere stroo*. Als morgen vroeg de vrijmetselaars den Postrijder willen excommuniceren, daarom zal de Postrijder geen vijf minuten slapens laten. Slaat ons in den ban der logie, verbiedt aan de ware *liberalen* ons blad te lezen, wij zullen opentlijk bekennen dat wij die vrijmetselaars verwensching honderd maal verdiend hebben, omdat wij perfect den zot met dien drolligen trucel-winkel drijven. Maar gij, liberale bladeren, waarom hebt gij niet zoo veel openhartigheid als wij? Gij durft kerk, godsdienst en geestelijkheid lafhertig aanranden; verdraagt dan ook dat de kerk uwe strekkingen en uwe leeringen aan de geloovigen doet kennen en de lezing van uwe schriften verbiede. In een woord, hebt den moed van de rechtmatige gevolgen uwer handelwijze te lijden en de veroordeeling der kerk te ondergaan met zooveel goeden wil als wij zelve ons zeven maal in den ban der vrijmetselarij laten slaan.

Kiezingen.

In verscheidene arrondissementen maakt

Daarover verschrikte de dikke Selm toch, hij dacht aan zijne reisgezellen. Doch die schrik duurde slechts een oogenblik; want haar niet meer ziende, begon hij naar hartelust te vloeken.

— Moet men dan niet aan het vloeken raken? Dat ze naar den duivel loopen! Zou men zich niet dood ergeren? Daar gaat alles hals over kop, dat vliegt, dat stormt, dat tiert en raast. Aan gaan, overwegen, orde en regel is geen denken! Het is alsof alle duivels zijn losgebrosen; het is eene satansche uitvinding!

— Wat is er dan toch gebeurd, Selm? Wat heeft u toch zoo grammoedig gemaakt?

— Wat er mij gebeurd is? Ik ben aan orde gewend.

— Aan die schoone orde der postwagens!

— Ja, ja, der postwagens! spot gij ook maar. Met den post komt men toch vooruit.

— En toch zijt gij met den spoorweg hier gekomen.

— Maar hoe? Als ik geene vreemde hulp had gehad, zat ik nog van waar ik gekomen ben, en hadt gij mij niet uit het rijtuig geholpen, dan zouden zij mij weder naar dezelfde plaats teruggevoerd hebben. Maar ik wil geene vreemde hulp, geene kamerdiensers en lijf knechten.

— Gij zijt geweldig opgewonden, Anselmus, zeide de geneesheer. Zijt gij tegenwoordig altijd zoo?

— Als ik mij kwaad maak, ja.

— Maakt gij u dan dikwijls kwaad?

— Als men mij niet met rust laat, ja.

— Hm, hm, er ontbreekt wat aan, mijn lieven vriend.

— En wat dan?

— Dat zal ik u in het rijtuig zeggen.

Zij waren aan het rijtuig gekomen. De ge-

men zich gereed voor de kiezingen die in de aanstaande maand juni voor de gedeeltelijke vernieuwing der Kamers zullen plaats hebben.

Van heden kan men voorzegen dat de strijd in geen enkel arrondissement der provincie Limburg zal gewaagd worden en dat de uitgaande leden zonder tegenkantsing zullen worden herkozen.

Men verzekert dat M. Delexhy het nog eens te Waremmes zal wagen tegen M. den graaf Fr. de Borchgrave. Men voorspelt hem denzelfden uitslag als in 1864.

Te Verviers verdwijnen de drie liberale vertegenwoordigers, M. Grosils wil niet meer gekozen worden, M. Moreau gaat naar de rekenkamer; hij heeft gelijk, het is gemakkelijker te rekenen dan te spreken, bijzonderlijk als men de rekeningen door zijne klerken kan doen maken. M. David, in zijne innigste gevoels getroffen door de dood van zijne echtgenoot, is verplicht zich geheel en gansch aan zijne eigene belangen toe te wijden. De katholieken komen daar moedig in het strijperk en zullen waarschijnlijk voor kandidaten hebben: MM. Cornesse, Bottin en Simonis.

Te Ath en te Sognies is de strijd besloten. Het schijnt dat het daar warm zal zijn. Van op mijnen stoel zend ik eenen groet en wensch ik vlijt en moed aan onze vrienden.

Men schrijft ons uit Maaseyk dat de katholieke associatie van dat kanton, in hare vergadering van den 9 dezer maand aan dewelke meer dan drie honderd kiezers tegenwoordig waren, overgegaan is tot den keus der kandidaten voor de aanstaande provinciale kiezingen. De keus der vergadering is gevallen op de volgende kandidaten:

M. Louis Nysens, oud burgemeester en oud lid van den provincie raad.

M. Nicolas Schoolmeesters, geneesheer en oud schepen van Maaseyk.

M. Jules Bemelmans, eigenaar te Opoeteren. De zegenpraal dezer kandidaten geeft niet den minsten twijfel aan de katholieken van Maaseyk.

Liefdadigheid.

Terwijl onze ministerieelen gedurig tegen de Zusters en geestelijkheid schimpen, geeft het protestantsche Pruisen een bewijs, dat het de instelling der Zusters van Liefde op hooge waarde schat:

« De Koning heeft een bevel gegeven dat eene bijzondere melding verdient. Er wordt in hetzelfde gezegd dat, ingezien de uitstekende diensten door de Zusters van Liefde bewezen,

neesheer had onderweg naar zijne vrouw omgezien, maar haar nergens ontdekt.

— Laat ons instappen, Selm! Ik breng u naar het logement.

Zij stapten erin en het rijtuig rolde voort.

— Nu, mijn vriend, wat u nog ontbreekt? Ik ben geneesheer en heb dadelijk uwe kwaal ontdekt.

— Gij hebt u vergist. Gij, geneesheeren, meent den steen der wijzen gevonden te hebben, en eigenlijk weet gij niets.

— O, o, vriend, wij bestudeeren de natuur, en zij is de steen der wijzen.

— En mijne natuur?

— Is eene natuur waaraan eene vrouw ontbreekt.

— Daar hebben wij het al.

— Wat?

— Ik eene vrouw? Inderdaad, dat ontbreekt er nog aan.

— Ja, ja, dat ontbreekt er juist aan.

— Hoort eens, Herman, maakt mij niet kwaad! Ik eene vrouw nemen? Het lastigste wat er in de wereld is? Met eene vrouw en dit lichaam ware ik binnen een half jaar een kind des doods!

Ik eene vrouw? Eene gouvernante, eene huisvrouw? Als ik zeg, oho! dan zeg zij: « Anselmus, dat past niet! het zuchten is onbehoorlijk. » Ontvalt mij een vloek, dan is het: « Om 's hemels wil, vloek toch niet zoo! Weet gij niet dat het zeer onbetamelijk is? » — God beware mij voor eene vrouw! Dat de drommel ze hale, ik wil vrij zijn en mijn gemak houden, en klagen en vloeken, zooals het mij besalt. Dat wil ik.

— Zijt gij uitgepraat, Anselmus? vroeg de dokter.

— Ja.

gedurende den oorlog van Sleswijk; ingezien den uitmuntenden uitslag in het burgerlijke hospitaal van Munster bekomen, waar drij Zusters van Liefde sedert verscheidene maanden de dienst doen tot de algemeene voldoening, zal men alle de groote militaire hospitalen aan de kloosterdochters toevertrouwen zoohaast een hazer huizen in dezelfde stad dan het militaire hospitaal ingericht, zich daarvoor zou aanbieden.

« Men zal haar voornamelijk de zieken toevertrouwen die zich in het grootste gevaar bevinden. De andere dienstlieden zijn verplicht zich volgens hare bevelen te schikken, dewijl zij zich zelve verplichten nauwkeurig de bevelen uit te voeren der geneesheeren, aan de wederzijdsche gestichten voorgesteld.

« Tot vergelding hunner diensten zullen zij woning, vuur, licht en wasschen van wege het bestuur bekomen, terwijl de overste van het orde, tot onkosten van voedsel, eene jaarlijksche schadeloosstelling zal krijgen van 100 thalers, voor iedere Zuster in een militair hospitaal gebruikt. Er bestaat te Berlijn een gesticht van Zusters van Liefde dat aldus zijne diensten kan aanbieden bij de militaire overheden; het zou dus geen wonder zijn dat een dezer dagen de militaire hospitalen der pruisische hoofdstad, aan Zusters van Liefde toevertrouwd werden. »

Wij zouden de plattelands onderwijzers niet genoeg kunnen aanzetten om in den geest hunner scholieren diep in te printen, dat de buiten werkmans, die zonder een stadsambacht te kennen, als arbeider de kans der stelen gaat beproeven, zich een leven vol van zwegen, harden arbeid en kommer voorbereidt, veel erger dan dat hetwelk hij verlaat, en dat dikwijls de grootste ellende aan het einde der loopbaan op hem staat te wachten. Het is veel vereerder het land te bouwen dan in de steden de knechtslieden aan te trekken, en aldus allen eigen wil, alle onafhankelijkheid te verzaaken.

Mochten allen, die van verre of van nabij aan het onderwijfs verbonden zijn, het hunne bijdragen om die gezonde gedachten aan onze bevolkingen in te boezemen. Het zal moeilijk te bekomen zijn, misschien zal de tijd van een heel geslacht van noole wezen; maar als de uitslag maar eens bereikt wordt, moet men dien niet overvoosden ijver najagen.

Men heeft deze week op de groote markt van Tongeren de werken begonnen voor de oprichting van het standbeeld van Ambiorix.

— Dan zeg ik u dat gij toch eene vrouw moet en zult hebben.

— En ik zeg u dat ik geene hebben wil.

— Maar mijne vrouw heeft zich dat zoo voor-gesteld.

— Wat gaat mij uwe vrouw aan?

— En mijne vrouw heeft uwe toekomstige echtgenoot reeds hier.

— Maar den man heeft zij niet hier.

— Nu, zie haar maar eerst aan, Helena Kroon...

— Al droeg zij ook eene kroon, mijne vrouw wordt zij niet.

— Wij zullen zien.

Het rijtuig hield voor het logement stil. Anselmus Somer stapte uit. De heer Kramer moest verder zijne zieken bezoeken.

— Van middag haal ik u af, Selm, sprak hij bij het wegvrijen. Gij komt bij mij eten met... nu ja, gij weet het wel.

— Ja, ik weet het! zeide de dikke heer bij zich zelve. Maar ik weet meer dan gij, slimme vriend, en meer dan uwe nog slimmere vrouw en het dametje aan welke gij mij koppelen wilt. Heb ik daarom het geld geërfd, om aan eene vrouw verkocht te worden, om rust, gemak vrijheid en alles te verliezen? Ik eene vrouw? Laat alle vrouwen naar de maan loopen! — Jan, een ontbijt, en dan een rijtuig om naar den spoorweg te rijden! Wanneer vertrekt de eerstvolgende trein?

— Over twee uren, mijnheer.

— Goed!

De dame die met den dikken heer Anselmus Somer gereisd en zoo even het rijtuig verlaten had, zeide nog eens met een bitteren lach: « Die heer! » en zag daarop nogmaals onder de menigte rond, maar niet naar den heer; zij zocht

REISAVONTUREN

van eenen dikken Heer.

(Verooly)

Zij voegde bij den brief eene banknoot van vijftig gulden voor de reiskosten.

Anselmus Somer had het aanbod aangenomen, en ook Helena Kroon; hij had slechts bedongen in een logement te mogen huisvesten, zij had het aangeboden kwartier bij hare vriendin volgaarne aangenomen. Beiden moesten dien dag met den eersten trein aankomen.

De dokter en zijne vrouw waren in het gedrang weldra van elkander gescheiden. Beiden moesten zich eene eigen doortocht banen. M. Kramer was spoedig op het terrein gekomen en vond reeds in den eersten of tweeden waggon wat hij zocht.

— Ha, zijt gij daar, oude vriend?

Zijn vriend Anselmus stond in het portel, welks geheele breedte hij innam.

— Hemel, Selm, wat zijt gij dik geworden?

— Ja, ja, Herman! Ik heb het u immers geschreven. Maar help mij toch! Die duivelsche nauwe deur!

De geneesheer nam zijnen jas en valies aan; daarop ving hij hem in zijne armen op en stapte met hem voort. Hij had niet vorden in den waggon gezien, en ook Anselmus zag niet meer om, zelfs niet naar zijne reisgezellen die hij uog zijnen dank schuldig was.

— Die drommelsche spoorwegen! riep hij uit. God-dank, dat ik er uit verlost ben. Laat ze naar den d...!

— Ho, ho, Selm, gij vloekt als een heiden, zcherste de dokter.